

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 27 februari 2020
(OR. en)

Interinstitutionellt ärende:
2020/0030(NLE)

6418/20
ADD 1

SOC 114
EMPL 97
ECOFIN 143
EDUC 80

FÖRSLAG

från: Jordi AYET PUIGARNAU, direktör, för Europeiska kommissionens
generalsekreterare

till: Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, generalsekreterare för Europeiska
unionens råd

Komm. dok. nr: COM(2020) 70 final ANNEX

Ärende: BILAGA till Förslag till RÅDETS BESLUT om riktlinjer för
medlemsstaternas sysselsättningspolitik

För delegationerna bifogas dokument – COM(2020) 70 final ANNEX.

Bilaga: COM(2020) 70 final ANNEX

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 26.2.2020
COM(2020) 70 final

ANNEX

BILAGA

till

**Förslag till
RÅDETS BESLUT**

om riktlinjer för medlemsstaternas sysselsättningspolitik

BILAGA

Riktlinje 5: Stimulera efterfrågan på arbetskraft

Medlemsstaterna bör aktivt främja en hållbar social marknadsekonomi och underlätta och stödja investeringar i skapandet av jobb av hög kvalitet. I detta syfte bör de undanröja hinder för nyanställningar i företag, främja ansvarsfullt entreprenörskap och verkligt egenföretagande och i synnerhet stödja att mikroföretag och småföretag startas och växer, bland annat genom tillgång till finansiering. Medlemsstaterna bör aktivt verka för den sociala ekonomins utveckling, främja social innovation, stödja sociala företag och uppmuntra innovativa arbetsformer som skapar möjligheter till jobb av hög kvalitet och leder till sociala vinster på lokal nivå.

En skatteväxling bör göras från beskattning av arbete till andra former av beskattning som är gynnsammare för sysselsättningen och tillväxt för alla, och anpassad till klimat- och miljömål, med hänsyn till skattesystemets fördelningspolitiska effekt. Samtidigt ska de inkomster som behövs för ett tillräckligt socialt skydd och tillväxtfrämjande utgifter tryggas.

Medlemsstater som har nationella mekanismer för att fastställa lagstadgade minimilöner bör se till att arbetsmarknadens parter verkligen medverkar på ett transparent och förutsägbart sätt. De bör också se till att lönerna följer produktivitetsutvecklingen, är rättvisa och ger en rimlig levnadsstandard, med särskild hänsyn till låg- och medelinkomsttagare och för en konvergens uppåt. I utformningen av mekanismerna bör hänsyn tas till ekonomiska resultat i olika regioner och sektorer. Medlemsstaterna bör främja dialogen mellan arbetsmarknadens parter och kollektiva förhandlingar vad gäller lönesättning. Med respekt för nationell praxis bör medlemsstaterna och arbetsmarknadens parter se till att alla arbetstagare har rätt till skäliga och rättvisa löner som baseras på kollektivavtal eller skäliga lagstadgade minimilöner, med beaktande av hur lönerna påverkar konkurrenskraften, sysselsättningen och fattigdomen bland förvärvsarbetande.

Riktlinje 6: Öka arbetskraftsutbudet och förbättra tillgången till sysselsättning samt öka arbetskraftens färdigheter och kompetens

I samband med tekniska, miljömässiga och demografiska förändringar bör medlemsstaterna främja hållbarhet, produktivitet, anställbarhet och humankapital och verka för att människor har relevanta kunskaper, färdigheter och kompetenser under hela livet, så att de kan fylla nuvarande och framtida behov på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör också anpassa och investera i sina utbildningssystem för att kunna erbjuda högkvalitativ och inkluderande utbildning, inklusive yrkesutbildning. De bör arbeta tillsammans med arbetsmarknadens parter, utbildningsanordnare, företag och andra aktörer för att ta itu med strukturella brister i utbildningssystemen och förbättra deras kvalitet och arbetsmarknadens relevans, och för att underlätta miljöomställningen. Läraryrket bör ägnas särskild uppmärksamhet. Utbildningssystemen bör förse alla studerande med nyckelkompetenser, bland annat grundläggande, digitala och generella färdigheter, som en grund för anpassningsbarhet senare i livet. Medlemsstaterna bör verka för att utbildningsrättigheter följer med arbetstagare som byter karriär, bland annat, när så är lämpligt, genom individuellt kompetenssparande. De bör göra det möjligt för alla att förutse och bättre anpassa sig till arbetsmarknadens behov, framför allt genom kontinuerlig omskolning och kompetenshöjning, i syfte att främja rättvisa

omställningar för alla, stärka de sociala resultaten, hantera bristen på arbetskraft och öka ekonomins allmänna motståndskraft mot chocker.

Medlemsstaterna bör främja lika möjligheter för alla genom att ta itu med ojämlikheter i utbildningssystemen, bland annat genom att erbjuda förskoleverksamhet av god kvalitet. De bör öka den generella utbildningsnivån, minska antalet unga personer som lämnar skolan med högst grundskoleutbildning, öka tillgången till och antalet personer som avslutar tertiär utbildning samt öka antalet vuxna som deltar i vidareutbildning, särskilt bland personer från mindre gynnade förhållanden, med lägst utbildning. Med hänsyn till nya behov i digitala, gröna och åldrande samhällen bör medlemsstaterna stärka arbetsplatsförlagt lärande i sina yrkesutbildningssystem (bland annat genom ändamålsenliga lärlingsutbildningar av god kvalitet) och öka antalet personer med en examen inom naturvetenskap, teknik, ingenjörsvetenskap eller matematik både från yrkesutbildningar på medelhög nivå och högre utbildning. Vidare bör medlemsstaterna se till att högre utbildning och forskning ges större vikt på arbetsmarknaden, förbättra kompetensbevakningen och kompetensprognoserna, göra färdigheter mer synliga och kompetensen mer jämförbar, inbegripet de som förvärvats utomlands, samt öka möjligheterna till erkännande och validering av färdigheter och kompetens som förvärvats på annat sätt än genom formell utbildning. De bör förbättra utbudet av flexibel yrkesinriktad fortbildning och se till att fler utnyttjar möjligheterna. Medlemsstaterna bör också förbättra tillgången till och utnyttjandet av utbildning av god kvalitet och på så sätt stödja lågutbildade vuxna så att de kan behålla eller utveckla sin långsiktiga anställbarhet. Det kan ske genom kompetenshöjning med bedömning av kompetens, ett utbildningsutbud som motsvarar behoven på arbetsmarknaden samt validering och erkännande av förvärvade färdigheter.

Medlemsstaterna bör erbjuda arbetslösa och personer som står utanför arbetsmarknaden ändamålsenligt, samordnat och individanpassat stöd i rimlig tid bestående av hjälp med att söka jobb, utbildning, omskolning och tillgång till andra stödtjänster. De bör sträva efter att ha omfattande strategier med djupgående individuell bedömning som utförs så tidigt som möjligt efter det att personen blivit arbetslös, i syfte att betydligt minska och förebygga långtidsarbetslöshet och strukturell arbetslöshet. Man bör fortsätta att hantera ungdomsarbetslösheten och problemet med unga som varken arbetar eller studerar genom att förebygga att unga lämnar skolan med högst grundskoleutbildning och genom strukturella förbättringar av övergången från skola till arbete, bland annat genom att ungdomsgarantin genomförs fullt ut⁽¹⁾.

Medlemsstaterna bör sträva efter att undanröja hinder och negativa incitament och införa positiva incitament för deltagande på arbetsmarknaden, särskilt för andrainkomsttagare med låg inkomst och dem som befinner sig längst bort från arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör stödja en anpassning av arbetsmiljön för personer med funktionsnedsättningar, däribland genom riktat finansiellt stöd och tjänster som gör det möjligt för dem att delta på arbetsmarknaden och i samhället.

Medlemsstaterna bör säkerställa jämställdhet mellan könen och ökat deltagande av kvinnor på arbetsmarknaden, bland annat genom att säkerställa lika möjligheter och karriärutveckling och undanröja hinder för deltagande i ledarskap på alla nivåer av beslutsfattande. Löneklyftan mellan män och kvinnor bör åtgärdas. Lika lön för lika eller likvärdigt arbete och lönetransparens bör säkerställas. Möjligheten att förena arbete,

⁽¹⁾ EUT C 120, 26.4.2013, s. 1.

familj och privatliv för både män och kvinnor bör främjas, i synnerhet genom tillgång till ekonomiskt överkomlig långvarig vård och omsorg, förskoleverksamhet och barnomsorg av god kvalitet. Medlemsstaterna bör säkerställa att föräldrar och andra med omsorgsansvar har tillgång till olika typer av ledighet av familjeskäl och till flexibla arbetsformer för att kunna förena arbete, familj och privatliv, och främja balans mellan kvinnors och mäns utnyttjande av dessa möjligheter.

Riktlinje 7: Förbättra arbetsmarknadens funktion och göra den sociala dialogen mer ändamålsenlig

För att kunna dra nytta av en dynamisk och produktiv arbetskraft och nya arbetsmönster och affärsmodeller bör medlemsstaterna samarbeta med arbetsmarknadens parter när det gäller rättvisa, transparenta och förutsägbara arbetsvillkor med balans mellan rättigheter och skyldigheter. De bör minska och förebygga segmenteringen av arbetsmarknaden, bekämpa odeklarerat arbete och främja en övergång till olika former av tillsvidareanställningar. Regler om anställningsskydd, arbetsrätt och institutioner bör ge såväl goda förutsättningar för rekrytering som den flexibilitet som arbetsgivare behöver för att snabbt kunna anpassa sig till ändrade ekonomiska förhållanden. Samtidigt bör de garantera arbetstagarna tillräcklig trygghet och hälsosamma, säkra och väl anpassade arbetsmiljöer samt skydda arbetstagarnas rättigheter och garantera socialt skydd. Anställningsförhållanden som leder till otrygga arbetsvillkor bör förhindras, även för arbetstagare vid digitala plattformar, bland annat genom bekämpning av missbruk av atypiska anställningsformer. Man måste också säkerställa att det finns tillgång till ändamålsenlig och opartisk tvistlösning samt rätt till rättslig prövning, inbegripet lämplig kompensation, i händelse av omotiverad uppsägning.

Politiken bör ha som målsättning att förbättra och stödja deltagande, matchning och övergångar på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör på ett verkningsfullt sätt aktivera och ge möjligheter åt dem som kan delta på arbetsmarknaden. Medlemsstaterna bör göra den aktiva arbetsmarknadspolitikerna mer ändamålsenlig genom en bättre inriktning på målgrupper och ökad uppsökande verksamhet så att fler omfattas av åtgärderna, och genom en närmare koppling till inkomststöd för arbetslösa medan de söker arbete och baserat på deras rättigheter och skyldigheter. Medlemsstaterna bör eftersträva mer ändamålsenliga och effektivare offentliga arbetsförmedlingar genom att erbjuda de arbetsökande individanpassat stöd inom rimlig tid, stödja efterfrågan på arbetsmarknaden och införa system för resultatmätning.

Medlemsstaterna bör se till att de arbetslösa får tillräckliga arbetslöshetsförmåner under en rimlig tidsperiod, i överensstämmelse med deras inbetalade avgifter och med nationella regler för stödberättigande. Sådana förmåner bör inte motverka en snabb återgång till sysselsättning och bör åtföljas av en aktiv arbetsmarknadspolitik.

Studenters och arbetstagares rörlighet bör få rimligt stöd i syfte att öka anställbarhet och färdigheter och utnyttja den europeiska arbetsmarknadens fulla potential, samtidigt som rättvisa villkor för alla som är verksamma över gränser bör säkerställas och det administrativa samarbetet mellan nationella myndigheter gällande arbetstagarnas rörlighet bör stärkas. Hinder för rörlighet inom utbildning, i samband med tjänstepensioner och privata pensioner och när det gäller erkännande av kvalifikationer bör avlägsnas, och erkännande av kvalifikationer bör underlättas. Medlemsstaterna bör vidta åtgärder för att säkerställa att administrativa förfaranden inte blir ett onödigt hinder för arbetstagare från andra medlemsstater som vill börja arbeta. Detta gäller även personer som arbetar i ett annat land än det de bor i. Medlemsstaterna bör också förebygga missbruk av befintliga regler samt motverka de underliggande orsakerna till

kompetensflykten från vissa regioner, bland annat genom lämpliga regionala utvecklingsåtgärder.

Med utgångspunkt i befintlig nationell praxis och för att få till stånd en mer ändamålsenlig social dialog och bättre socioekonomiska resultat bör medlemsstaterna säkerställa att arbetsmarknadens parter i rätt tid och på ett meningsfullt sätt deltar i utformningen och genomförandet av reformer och politik på områdena sysselsättning, sociala frågor och, när så är lämpligt, ekonomi, inklusive genom stöd för ökad kapacitet hos arbetsmarknadens parter. Medlemsstaterna bör främja dialogen mellan arbetsmarknadens parter och kollektiva förhandlingar. Arbetsmarknadens parter bör uppmuntras att förhandla och sluta kollektivavtal i frågor som är relevanta för dem, samtidigt som deras oberoende och rätt till kollektiva åtgärder respekteras fullt ut.

När så är lämpligt och med utgångspunkt i befintlig nationell praxis bör medlemsstaterna ta hänsyn till den erfarenhet av sysselsättningsfrågor och sociala frågor som finns i relevanta organisationer i det civila samhället.

Riktlinje 8: Främja lika möjligheter för alla, främja social inkludering och bekämpa fattigdom

Medlemsstaterna bör främja inkluderande arbetsmarknader som är öppna för alla, genom att införa ändamålsenliga åtgärder för att bekämpa alla former av diskriminering och främja lika möjligheter för underrepresenterade grupper på arbetsmarknaden, med tillbörligt beaktande av de regionala och territoriella dimensionerna. De bör se till att alla behandlas lika när det gäller anställning, socialt skydd, hälso- och sjukvård och långvarig vård- och omsorg, utbildning och tillgång till varor och tjänster, oberoende av kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionsnedsättning, ålder eller sexuell läggning.

Medlemsstaterna bör modernisera de sociala trygghetssystemen för att ge ett tillräckligt, ändamålsenligt, effektivt och hållbart socialt skydd under alla skeden av den enskilda människans liv och därmed verka för social inkludering och social rörlighet uppåt, stimulera till deltagande på arbetsmarknaden och ta itu med ojämlikheter, bland annat genom utformningen av skatte- och förmånssystemen. Om övergripande strategier kompletteras med selektiva strategier förbättras de sociala trygghetssystemens ändamålsenlighet. En modernisering av de sociala trygghetssystemen bör leda till bättre tillgänglighet, kvalitet, tillräcklighet och hållbarhet.

Medlemsstaterna bör utveckla och integrera de tre delarna av strategin för aktiv inkludering: tillräckligt inkomststöd, inkluderande arbetsmarknader och tillgång till stödtjänster av god kvalitet som uppfyller individuella behov. De sociala trygghetssystemen bör garantera tillräckliga minimiinkomstförmåner för alla som saknar tillräckliga resurser, och främja social inkludering genom att uppmuntra människor att delta aktivt på arbetsmarknaden och i samhället, bland annat genom riktade sociala tjänster.

Tillgång till ekonomiskt överkomliga och tillgängliga tjänster av god kvalitet såsom förskoleverksamhet och barnomsorg, fritidsverksamhet, utbildning, bostäder, hälso- och sjukvård och långvarig vård och omsorg är nödvändig för att garantera lika möjligheter. Man bör ägna särskild uppmärksamhet åt att bekämpa fattigdom och social utestängning, inklusive fattigdom bland förvärvsarbetande och barn. Medlemsstaterna bör säkerställa att alla, även barn, har tillgång till grundläggande tjänster. För behövande och utsatta människor bör medlemsstaterna säkerställa tillgång till lämpligt subventionerat boende eller annat bostadsstöd. I relation till dessa tjänster bör hänsyn tas till de specifika

behoven hos personer med funktionsnedsättning och till tillgänglighet. Särskilda åtgärder bör vidtas mot hemlöshet.

Medlemsstaterna bör säkerställa tillgången till överkomlig förebyggande vård, medicinsk behandling och långvarig vård och omsorg av god kvalitet i rätt tid och på ett sätt som är långsiktigt hållbart.

Med tanke på ökad livslängd och demografiska förändringar bör medlemsstaterna säkra tillräckliga och hållbara pensionssystem för arbetstagare och egenföretagare, med lika möjligheter för kvinnor och män att förvärva pensionsrättigheter, inklusive genom kompletterande pensionssystem för att säkerställa en tillräcklig inkomst. Pensionsreformer bör stödjas genom åtgärder för att förlänga yrkeslivet, som till exempel att höja den faktiska pensionsåldern, och ingå i strategier för aktivt åldrande. Medlemsstaterna bör inleda en konstruktiv dialog med arbetsmarknadens parter och andra relevanta aktörer och möjliggöra en lämplig infasning av reformerna.